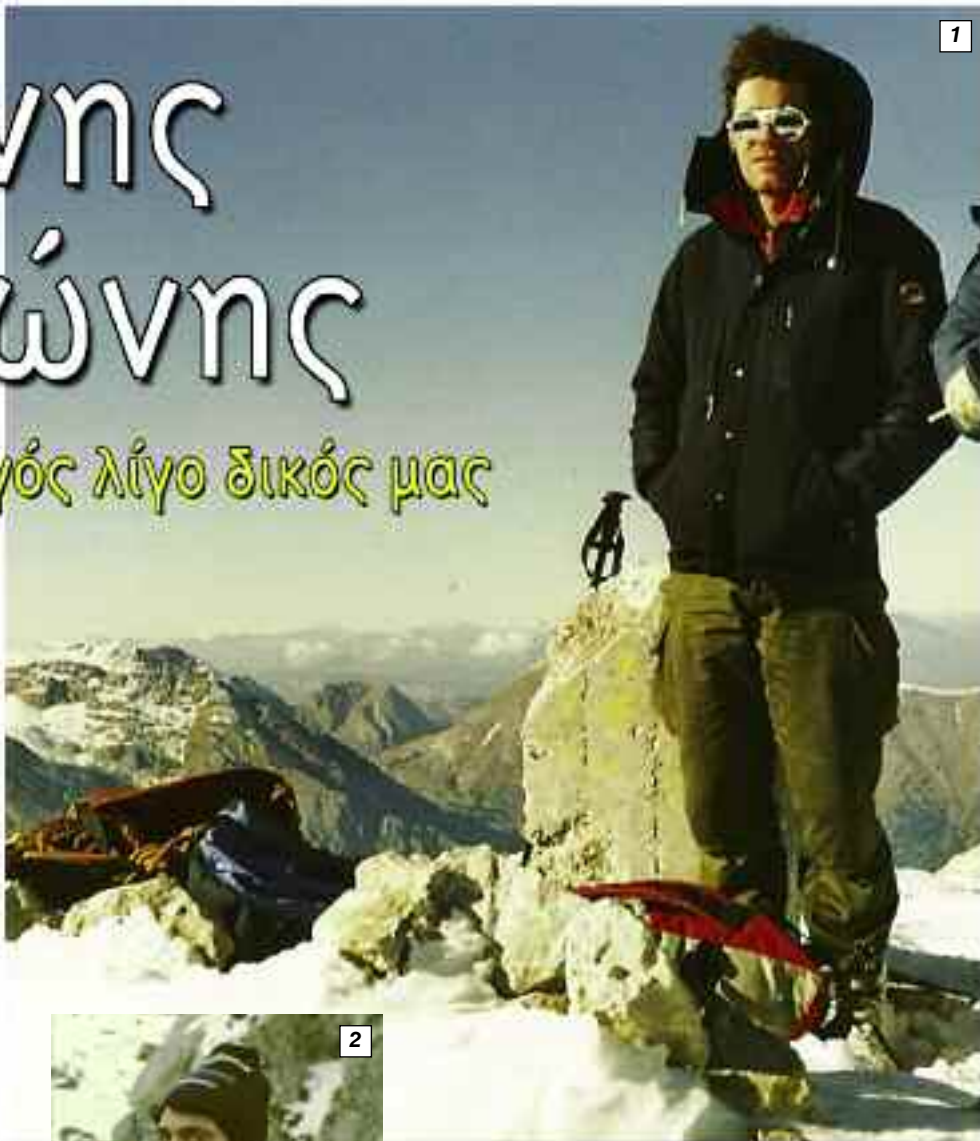

Γιάννης Τσιρώνης

ένας υπουργός λίγο δικός μας

του ΤΖΩΡΤΖΗ ΜΗΛΙΑ

Με το Γιάννη Τσιρώνη γνωριστήκαμε ως φοιτητές στο πρώτο έτος του χημικού τμήματος του Πανεπιστημίου Αθηνών. Αυτός από τότε ασχολιόταν με την πολιτική, εγώ πάλι ήμουν ενεργός αθλητής του σκι και παράλληλα επίδοξος ορειβάτης και αναρριχητής. Ο Γιάννης ενδιαφέρθηκε και μοιράστηκε την αγάπη μου για το βουνό και σύντομα κολλήσαμε οργανώνοντας εκδρομές με φίλους συμφοιτητές μας σε διάφορα Ελληνικά βουνά. Η Πάρνηθα, η Δίρφη, τα Βαρδούσια, η Γκιώνα, ο Κυθαίρωνας, ο Σμόλικας, ο Ταΰγετος και άλλα ήταν κάποια από τα βουνά που ανεβήκαμε, χαρήκαμε και αγαπήσαμε μαζί. Δεν πηγαίναμε με οργανωμένες εκδρομές του Ορειβατικού ούτε με άλλους πιο γνώστες από εμάς. Πηγαίναμε με μοναδικό οδηγό το βιβλίο του Γιώργου Σφήκα «Τα βουνά της Ελλάδας» που το είχαμε κυριολεκτικά σαν ευαγγέλιο. Προφανώς συνέχισα χανόμεσταν, τσακωνόμασταν, διαφωνούσαμε και επιχειρηματολογούσαμε με πάθος για το ποια είναι η σωστή πορεία χρησιμοποιώντας τους χάρτες του βιβλίου, μία πιεξίδα, τη λογική και τη φτωχή μας εμπειρία για να βρούμε στο τέλος το δρόμο για την κορυφή ή την επιστροφή μας. Στα περπατήματά μας αυτά κουβεντιάζαμε ακατάπαυστα για διάφορα θέματα και όχι μόνο για όσα είχαν σχέση με την ορειβασία. Για τη χημεία, για την κοινωνία, το περιβάλλον, τα διάφορα δικαιώματα στη ζωή, τα οπιο, τη διατροφή, τις απολαύσεις και άλλα πολλά. Ποτέ δεν θα ξεχάσω το φοβερό προβληματισμό μας στην κορυφή του Κιθαίρωνά. Μία μέρα πριν, είχαμε κατασκηνώσει στη βάση του βουνού στην παραλία της Ψάθας και από εκεί περπατήσαμε μέχρι την κορυφή. Μονοπάτι ή δεν υπήρχε ή δεν το βρήκαμε, έτσι καταγδαρμένοι, πεινασμένοι και ιδρωμένοι φθάσαμε στην κορυφή ύστερα από 3-4 ώρες κοπιαστική ανάβαση. Εκεί, με θέα τη θάλασσα καθίσαμε να φάμε και καταβροχθίσουμε μεταξύ άλλων και μία κονσέρβα ντολμάδες. Όταν ήρθε η ώρα για να φύγουμε μαζέψαμε τα ακουπιάδα μας και ένας από την παρέα πέταξε μακριά στα πουρνάρια την άδεια κονσέρβα. "Θα ακουριάσει" είπε, "οιδερένια είναι".

1. Ο Γιάννης Τσιρώνης στην κορυφή της Γκιώνας, Πυραμίδα, τη δεκαετία του 80.

2. Στα Βαρδούσια, το 1979.

3. 1977, πρωτοετείς φοιτητές, ο Γιάννης Τσιρώνης (αριστερά) και ο Τζώρτζης Μηλιάς (δεξιά), λογομαχούν με πάθος.

4. Ο Γιάννης Τσιρώνης κάνει σκι στη Φτερόλακα του Παρνασσού αρχές της δεκαετίας του '80 σε φοιτητική εκδρομή του χημικού τμήματος του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Ο Γιάννης Θύμωσε, έφαξε ανάμεσα στα φυτά, βρήκε την κονσέρβα και την μάζεψε. "Θα κάνει χρόνια να ακουριάσει. Μέχρι τότε:". Η παρέα μας διχάστηκε. Όλοι, δευτεροετείς χημικοί, είχαμε τεκμηριωμένη άποψη για το θέμα, ο καθένας όμως είχε τη δική του. Τελικά μετά από πολλή κουβέντα αποφασίσαμε ότι πράγματι θα ακουριάζε αλλά μέχρι να ακουριάσει δεν θα έπρεπε να ενοχλεί αισθητικά. Έτσι, σκάψαμε μία μικρή λακκούβα στο χώμα, τη θάψαμε και την αφήσαμε να ακουριάσει εκεί! Αναπολώ τη φάση και γελάω. Οικολογικές ευαισθησίες όπως αυτή, παθιασμένες κουβέντες για τα βουνά που τόσο αγαπούσαμε, όμορφα περπατήματα στη φύση και η γενικότερη στάση και το ενδιαφέρον του Γιάννη απέναντι στην κοινωνία και στους συνανθρώπους του, έβαλαν τις βάσεις για μία δυνατή οικολογική συνειδηση που τον οδήγησε αβίαστα και φυσικά στον πολιτικό χώρο των Οικολόγων Πράσινων. Μερικά χρόνια αργότερα, ο Γιάννης παντρεύτηκε την εκπαιδευτικό Αναστασία Μηνδρινού στο βουνό, σε εκκλησιάκι έξω από τη Μονή Κλειστών στην Πάρνηθα. Φάγαμε και γλεντήσαμε σε κοντινή ταβέρνα και το ίδιο βράδυ οργανώσαμε γαμήλιο κάμπινγκ (!) σε κοντινό λιβάδι. Ήμουν κουμπάρος. Το επόμενο πρωί, δοκίμασα σε διαδρομή στο Άρμα το δώρο μου, το δώρο του κουμπάρου, ένα 90άρι αναρριχητικό σχοινί που μου προσφέρθηκε μέσα σε άστρα νυφικά τούλια περιτριγυρισμένο από κουφέτα!

Ο Γιάννης Τσιρώνης, αναπληρωτής υπουργός περιβάλλοντος, μας μιλάει για τους στόχους και τα οράματά του για την Ελλάδα και τα βουνά της.

1. Εθνικοί δρυμοί: Όσον αφορά στους εθνικούς δρυμούς και τις προστατευόμενες περιοχές, χρειάζονται στελέχωση και χρηματοδότηση. Το 70% των "προστατευόμενων" περιοχών στην πραγματικότητα είναι τελείως απροστάτευτες. Δεν ασχολείται κανείς. Σε ό,τι αφορά τα καταφύγια το τοπίο για τις αδειοδοτήσεις και κατασκευές είναι θολό. Δεν υπάρχουν θεσμοί ούτε και συγκεκριμένη πολιτική για οργανωμένο ορεινό τουρισμό, κάτι που είναι πολύ σημαντικό να γίνει και μάλιστα γρήγορα.
2. Δασικοί χάρτες και δασολόγιο. Πρέπει σε πρώτη φάση να ολοκληρωθούν οι δασικοί χάρτες, με λίγα λόγια να είναι σαφές ποιες περιοχές είναι δασικές εκτάσεις και ποιες όχι. Τα αμέσως επόμενο βήμα είναι ένα σωστό δασολόγιο, δηλαδή ένα σχέδιο με τους χαρακτηρισμούς χρήσης κάθε περιοχής.
3. Ορεινά και εγκαταλελειμμένα χωριά. Ο τρόπος να αξιοποιηθούν τουριστικά εγκαταλελειμμένα χωριά δεν είναι να φτιάξουμε νέα δασικά χωριά αλλά να αναβιώσουμε τους παλιούς οικισμούς. Ας φανταστούμε επιχειρηματίες που αντί να χιτζουν ξενοδοχεία επενδύ-

ουν στο να αναπαλαιώσουν τα υπάρχοντα πέτρινα σπίτια, φτιάχνουν νέα καταλύματα και εκσυγχρονίζουν τα υπάρχοντα μέσα στο ίδιο το χωριό.

4. Τρένα και μεταφορά. Θα είναι καλό να αξιοποιήσουμε τουριστικά το παλιό υπάρχον σιδηροδρομικό δίκτυο. Στην Πελοπόννησο για παράδειγμα, όπου υπάρχει δίκτυο σε αχρηστία, θα μπορούσαμε να το χρησιμοποιήσουμε για να κάνουμε προσιτούς με το τρένο ορεινούς προορισμούς, κάτι που συμβαίνει σε αντίστοιχα ορεινές χώρες όπως είναι η Αυστρία και η Ελβετία.
5. Χωματερές: Δεν πρέπει να υπάρχουν ανοιχτές παράνομες χωματερές στα βουνά μας αλλά και οπουδήποτε αλλού. Η λύση, που ειδικά στις ορεινές περιοχές και τα μικρά χωριά είναι αρκετά απλή, είναι η διαλογή των σκουπιδιών. Τα βιοδιασπώμενα σκουπίδια μπορούν να μετατρέπονται επί τόπου σε κομπόστ ενώ τα υπόλοιπα να μεταφέρονται σε εργοστάσια ανακύκλωσης.
6. Ζωή στα ορεινά χωριά. Οι ορεινές περιοχές θα αποκτήσουν πάλι ζωή αν οι κάτοικοι έχουν εύκολη πρόσβαση σε σχολεία, γιατρούς και μονάδες υγείας.
7. Εκπαίδευση: Τα προγράμματα περιβαλλοντικής εκπαίδευσης που πραγματοποιούνται σε πολλά σχολεία είναι πολύτιμα. Ακόμη, οι διάφορες δραστηριότητες και σπορ στο βουνό με σεβασμό και όρους βιωσιμότητας, με τη λογική δηλαδή ότι αυτό που βρίσκουμε το αφήνουμε ανέπαφο, κάνουν τα παιδιά να αγαπάνε το περιβάλλον και τα οδηγεί στο να γίνουν ενήλικες που με τη σειρά τους θα το φροντίσουν και θα το προστατεύσουν.

5. Ο Γιάννης Τσιρώνης παντρεύτηκε τη δασκάλα Αναστασία Μηνδρινού σε εκκλησιάκι στην Πάρνηθα. Το γάμο ακολούθησε γλέντι και γαμήλιο κάμπινγκ ενώ το δώρο προς τον κουμπάρο τους Τζώρτζη Μηλιά ήταν ένα 90άρι σχοινί αναρρίχησης μέσα σε τούλια και κουφέτα!

6. Καγιάκ με τη γυναίκα του Αναστασία στο Βοϊδομάτη το 1986.

7. Ο Γιάννης Τσιρώνης σήμερα, αναπληρωτής υπουργός Περιβάλλοντος και ένα από τα βασικότερα στελέχη των Οικολόγων Πράσινων.